

Arrest

nr. 112 078 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 3 maart 1980 te Beo in de provincie Uige en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Bakongo.

Sinds u de leeftijd van acht jaar had, verhuisde u met uw vader naar Luanda waar jullie bij uw oom Ernesto (B.) gingen wonen. In het jaar 2002 reisde uw vader naar Cabinda om handel te drijven. Daar werd hij om een voor u onbekende reden doodgeschoten. U oefende het beroep van (taxi) chauffeur uit en uw oom Ernesto (B.) vroeg u steeds om met hem naar Huambo te rijden. Hij bleef aandringen en hij gaf aan dat hij wilde reizen met uw taxi. U vroeg hiervoor de toestemming aan de eigenaar van de taxi, maar deze stond dit niet toe. U vertelde dit aan uw oom en deze vertelde u op 23 januari 2013 dat u zich moest klaarmaken om te reizen. Op 24 januari 2013 kwam uw oom

Ernesto (B.) naar u en hij gaf u twee koffers. Hij zei dat in één koffer zijn kleding zat en in de andere zijn werkdocumenten. Hij gaf verder aan dat u reeds voorop moest gaan naar Viana waar u zijn vriend Louis zijn ontmoeten en dat jullie daar een transportmiddel naar Huambo moesten nemen en dat hij achterna zou reizen. U vertrok en in Viane ontmoette u Louis en een persoon die in dezelfde wijk als Louis woonde die met jullie naar Huambo zou reizen. Jullie zochten transport naar Huambo en vonden een wagen waarin nog één plaats was en een wagen waarin twee plaatsen waren. Louis nam de wagen met één plaats; u en de kennis van Louis namen de andere wagen. Onderweg werd de jullie wagen tegengehouden door de politie en iedereen werd gecontroleerd. Omdat u uw identiteitspapieren niet bij zich had en u uw reisdoel niet duidelijk kon maken, werd u apart genomen. U gaf aan dat u met Louis reisde, maar toen Louis erbij gehaald werd, ontkende deze dat zijn naam Louis is – hij legde een identiteitsdocument neer met daarop een andere naam – en eveneens ontkende hij u te kennen. U werd meegenomen naar het politiebureau en daar werden de koffers die u bij zich had opengemaakt. In de twee koffers die van uw oom Ernesto (B.) waren, troffen de agenten T-shirts, petjes en vlaggen van de organisatie FLEC aan en verder werden ook lidkaarten, een namenlijst en verslagen van vergaderingen van FLEC gevonden. U werd opgesloten en ondervraagd en gefolterd. Op 30 januari 2013 kwam een agent naar uw cel en hij vroeg u hem te volgen. Jullie reden een eindje tot jullie bij een wagen aankwamen waarin Louis zat. U wilde een verklaring voor wat gebeurd was, maar hij gaf aan dat u moest instappen en dat u zich nergens iets van moest aantrekken. Hij bracht u onder in een pand in aanbouw in Bitá. Later kwam Tiago – een kennis van Louis – u bezoeken en hij trof regelingen om met u het land te verlaten. Op 18 februari 2013 vloog u – samen met Tiago – naar België. De dag nadien kwam u in België toe waar u op 19 februari 2013 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vreest de doodstraf te zullen krijgen van de Angolese overheid die u zoekt omwille van uw betrokkenheid bij FLEC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw kennis betreffende de activiteiten van uw oom Ernesto (B.) en uw reis naar Huambo erg beperkt is.

U verklaarde dat u sinds uw acht jaar bij uw oom Ernesto (B.) ging wonen te Luanda en dat u voor de rest van uw leven samenwoonde met hem (gehoor CGVS, p.2-3). U gaf verder aan dat uw oom Ernesto (B.) u op 24 januari 2013 twee koffers meegaf en dat deze vol zaten met T-shirts, petjes, vlaggen, lidkaarten, verslagen van vergaderingen en een namenlijst, allemaal van de organisatie FLEC (gehoor CGVS, p.9 en p.12). U gaf verder aan dat uw oom Ernesto (B.) u steeds vroeg om met hem naar **Huambo** te rijden. U gaf aan dat hij bleef aandringen en hij aangaf dat hij wilde reizen met uw taxi (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd waarom jullie naar Huambo gingen, gaf u aan dat uw oom het niet zei, dat u taxichauffeur bent en uw oom u vroeg om naar daar te rijden (gehoor CGVS, p.9). Toen u erop gewezen werd dat uw oom het aan u vroeg omdat u taxichauffeur bent en u gevraagd werd waarom hij u – nadat u hem vertelde dat u de taxi niet kon gebruiken – toch vroeg om naar Huambo te reizen, ontweek u enkele malen de vraag en herhaalde u de reden van de reis niet te kennen (gehoor CGVS, p.9). Verder herhaalde u dat uw oom Ernesto (B.) u verschillende malen vroeg om met hem naar Huambo te reizen (gehoor CGVS, p.9-10). Toen u gevraagd werd waarom hij dit steeds vroeg aan u, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat enkel uw oom het weet, dat uw oom slotenmaker is, maar hij ook in andere zaken handelt en u niet weet waarin, omdat u vaak weg bent met de taxi en u niet weet wat hij doet in de uren dat u weg bent. Toen u gevraagd werd wat voor handelaar uw oom Ernesto (B.) is, gaf u aan dat hij slotenmaker is en hij u deze branche leerde, maar dat hij ook andere zaken doet en u er niet van op de hoogte bent (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd of uw oom Ernesto betrokken is bij de organisatie FLEC, gaf u aan het niet te weten, maar het te vermoeden. Toen u gevraagd werd of hij ooit problemen kende wegens FLEC, ontweek u de vraag tot driemaal toe, door te stellen dat hij slotenmaker is en hij u vroeg om met hem op reis te gaan en u toen spullen van FLEC zag. Verder gaf u aan er geen idee van te hebben op welke manier uw oom betrokken zou zijn bij FLEC (gehoor CGVS, p.13). Verder wist u niet of uw oom lid is van de organisatie FLEC en evenmin hebt u er een idee van hoe uw oom aan al het materiaal van FLEC kwam, noch had u er een idee van voor wie het materiaal bestemd was (gehoor CGVS, p.14-15). 'Van iemand die van zijn acht jaar tot zijn drieëndertig jaar onophoudelijk bij zijn oom Ernesto (B.) woonde, mag men verwachten op de hoogte te zijn van de beroepen / activiteiten die deze persoon uitoefent. Dat u dit niet weet, omdat

u vaak weg was met de taxi en u niet weet wat hij doet in de uren dat u weg was kan bezwaarlijk als afdoende verklaring beschouwd worden om hiervan niet op de hoogte te zijn. Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat er in Huambo te doen is, gaf u erg vaag aan dat het een provincie is. Ook toen de vraag tot tweemaal toe herhaald werd, ontweek u de vraag en gaf u tenslotte aan er geen idee van te hebben. U gaf verder aan er ook geen idee van te hebben waar uw oom naartoe gaat wanneer hij enkele dagen op reis is. U had er verder ook geen enkel idee van met welk doel uw oom reisde (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd of u nooit aan uw oom, aan Louis of aan de kennis van Louis vroeg met welk doel ze naar Huambo reisden, ontweek u de vraag tot tweemaal toe (gehoor CGVS, p.11). Verder had u er geen idee van waarom uw oom niet met u mee reisde en hij u zijn koffers overhandigde (gehoor CGVS, p.10). Er kan van u – aan wie steeds gevraagd werd om mee te reizen naar Huambo en uiteindelijk bleek dat u alleen voorop moest gaan – verwacht worden dat u zich hierbij ernstige vragen stelt en niet zomaar ingaat op deze vraag van uw oom, temeer daar u uw broodwinning twee weken niet zou kunnen uitoefenen en u absoluut niet wist waarom u naar Huambo moest gaan. Dat u - nota bene als dertiger - gewoon deed wat uw oom zei zonder zich er vragen bij te stellen komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over. Er dient verder te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat uw oom Ernesto (B.) daadwerkelijk betrokken was bij FLEC, laat staan dat hij u de opdracht gaf om met zijn beste vriend Louis – waar u evenzeer bitter weinig over afweet – naar Huambo te reizen met twee koffers die vol met materiaal van FLEC zaten. Bijgevolg is uw bewering dat u hierdoor problemen kende eveneens ongeloofwaardig.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw kennis betreffende Louis, de beste vriend van uw oom Ernesto (B.), en zijn vriend die met jullie naar Huambo reisde, eveneens erg beperkt is.

U verklaarde dat **Louis** een zakenpartner was van uw oom en dat hij soms bij jullie thuis kwam eten. Later gaf u aan dat de beste vriend is van uw oom en dat hij regelmatig naar jullie thuis kwam (gehoor CGVS, p.10 en p.15). Later gaf u echter aan dat u er geen idee van had wat de relatie tussen uw oom Ernesto (B.) en Louis is (gehoor CGVS, p.12-13). Toen u gevraagd werd de volledige naam van Louis te geven, gaf u aan het niet te weten. Evenmin kende u het beroep van Louis (gehoor CGVS, p.10-11). Toen u daarop gevraagd werd wat u wél wist van Louis, gaf u aan niets te weten over hem (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd of Louis betrokken is bij de organisatie FLEC ontweek u aanvankelijk de vraag, om nadien te stellen dat hij zaken doet met uw oom en u daaruit afleidt dat ze 'dit soort werk' doen. Toen u daarom gevraagd werd of u daarmee wil zeggen dat Louis betrokken is bij FLEC, gaf u aan het te vermoeden. Toen u gevraagd werd op welke manier Louis erbij betrokken is, ontweek u de vraag door te stellen dat u taxichauffeur bent. Later gaf u aan er geen idee van te hebben wat Louis doet bij FLEC (gehoor CGVS, p.13).

U gaf aan dat u in Viane de wagen nam met **een persoon die bij Louis was** en dat hij met jullie meereisde naar Huambo (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd wie deze persoon was, gaf u aan niets over hem te weten. Verder wist u niet wat de relatie was tussen deze man en Louis, maar u gaf wel aan dat ze in dezelfde buurt woonden. U had er geen idee van wat het beroep van deze man was en had er geen idee van waarom de man met jullie mee reisde (gehoor CGVS, p.11). Verder had u er geen idee van of deze man betrokken was bij de organisatie FLEC (gehoor CGVS, p.16).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende Louis, de beste vriend van uw oom Ernesto (B.), en zijn vriend die met jullie naar Huambo reisde, erg beperkt is. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw bewering dat u van uw oom de opdracht kreeg om met Louis naar Huambo te reizen en ondermijnt bijgevolg de door u beweerde daaruit volgende vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker gaat de vraagstelling van de *protection officer* geheel voorbij aan de essentie van verzoekers verhaal, namelijk dat van hem geweten was dat hij niets afwist (en ook vooral nooit iets

moest afweten) van de betrokkenheid van zijn oom bij de activiteiten van het FLEC, dat hij juist niet diende te weten wat exact de bedoelingen van de oom waren met zijn plan om verzoeker met een koffer naar Huambo te sturen en dat het uiteraard ook niet de bedoeling was dat verzoeker erachter zou komen wat precies het doel van de reis van de oom naar Huambo was. Het was de hele opzet van de oom, die wist dat verzoeker niets afwist van zijn verleden/betrokkenheid bij het FLEC, om zonder argwaan te wekken bij zijn neef, deze laatste op pad te sturen met een zeer riskante en verkwikkelijke opdracht waarvan verzoeker de implicatie niet kon vermoeden. Indien verzoeker wel op de hoogte was geweest van de betrokkenheid van zijn oom bij het FLEC, zou hij de instructie van zijn oom niet hebben opgevolgd, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins wordt onderzocht. Waar verweerder stelt dat verzoeker de vragen telkens ontwijkt, voert verzoeker aan dat hij het antwoord op de gestelde vragen gewoonweg niet weet, wat hij ook telkens meteen toegeeft. Men bleef er bij verzoeker op aandringen iets te zeggen over een onderwerp waar hij geen kennis van kan hebben.

Verder stelt verzoeker dat hij wel degelijk informatieve gegevens heeft trachten aan te reiken omtrent de persoon van Louis en diens activiteiten (onder meer voor het FLEC). Verzoeker kan uiteraard enkel maar zeggen dat hij vermoedt dat Louis samen met zijn oom op één of andere manier bij het FLEC betrokken is. Het is niet vereist en evenmin relevant dat verzoeker ook nog moet aangeven op welke wijze Louis en zijn oom bij het FLEC betrokken zijn. Verzoeker heeft meermaals aangegeven dat hij bij zijn oom en bij Louis om meer uitleg vroeg, maar dat dit hem telkens werd geweigerd.

Verzoeker vindt het bovendien bevreemdend dat verweerder met geen woord rept over de voorwerpen in de koffers en de beschuldiging die hieruit voortvloeide dat hij zich zou hebben ingelaten met subversieve activiteiten in verband met het FLEC. Dit is het sluitstuk van verzoekers asielrelaas en een nauwkeurige ontleding ervan mag dan ook niet uitblijven in de motivering van de bestreden beslissing, hetgeen echter wel het geval is. Verweerder brengt geen elementen aan die de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal op dit specifieke punt in twijfel zouden brengen.

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoeker verklaarde op 3 maart 1980 te zijn geboren en sinds zijn acht jaar zijn hele leven bij zijn oom Ernesto (B.) te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Van verzoeker kan dan ook een grondige kennis verwacht worden over het doen en laten van zijn oom. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij geen idee had of zijn oom lid was van het FLEC, maar dat hij het wel vermoedde (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 14). Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet beter op de hoogte is van de activiteiten van zijn oom voor het FLEC. Verzoeker zou immers door zijn oom naar Huambo gestuurd zijn met twee koffers met materiaal van het FLEC en tijdens een politiecontrole onderweg omwille hiervan aangehouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12). Aangezien de vraag naar het lidmaatschap van zijn oom van het FLEC raakt aan de kern van zijn asielrelaas, kan van verzoeker verwacht worden dat hij interesse toont voor zijn eigen problemen en zich de nodige moeite getroost om informatie te verzamelen over de elementen die hem zijn land van herkomst deden verlaten.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker op het moment van de aangehaalde feiten 32 jaar oud zou zijn. Het is niet aannemelijk dat verzoeker als dertiger zonder veel vragen ingaat op de vraag van zijn oom om met twee koffers naar Huambo te reizen (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het de hele opzet van de oom was om zonder argwaan te wekken, zijn neef op pad te sturen *“met een zeer riskante en verkwikkelijke opdracht waarvan verzoeker de implicatie niet kon vermoeden”*, dient opgemerkt dat verzoeker verklaarde geen idee te hebben waarom zijn oom hem vroeg de reis naar Huambo te maken en dat enkel zijn oom dat weet (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift is dus louter een *post factum*-verklaring die de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen.

Het is evenmin geloofwaardig dat verzoeker op 32-jarige leeftijd zonder veel vragen te stellen een reis naar Huambo zou ondernemen op vraag van zijn oom, met wie hij sinds zijn acht jaar samenwoont, met twee koffers vol materiaal van het FLEC zonder dat verzoeker aannemelijk kan maken dat zijn oom al dan niet lid is van het FLEC.

Verder verklaarde verzoeker dat Louis een vriend en zakenpartner van zijn oom is die af en toe bij hen kwam eten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker echter niet te weten wat de relatie tussen Louis en zijn oom is (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Verder verklaarde verzoeker dat hij de naam, noch het beroep van Louis kent en dat hij eigenlijk niets van Louis afweet (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Verzoeker weet evenmin of Louis lid is van het FLEC en komt niet verder dan het uiten van een louter vermoeden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Gelet op de rol die Louis speelt in verzoekers asielrelaas, kan verwacht worden dat verzoeker interesse toont voor zijn eigen problemen en zich de nodige moeite getroost om informatie te verzamelen over de elementen die hem zijn land van herkomst doen verlaten. Verzoekers verklaringen aangaande Louis vullen deze verwachting echter niet in, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder wordt aangetast. Hetzelfde geldt overigens voor verzoekers verklaringen over de man die met Louis meereisde en waarvan verzoeker niet weet wie hij was, wat zijn doel was en wat de relatie met Louis was (behalve dat zij in dezelfde wijk wonen) en of de man lid was van het FLEC, terwijl verzoeker in Viane wel met deze man in dezelfde wagen stapte (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 16).

Verzoeker weet verder niet hoe zijn problemen na zijn vertrek evolueerden. Zo weet verzoeker niet of er in Angola een proces tegen hem voorzien is en of hij reeds veroordeeld zou zijn (gehoorverslag, CGVS, p. 18). Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling echter worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, niet kon antwoorden op de vragen daar hij het antwoord gewoonweg niet weet, is, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS